

DOVLECII FERMECAȚI

Erau odată doi frați buni, nici prea bogați, nici prea săraci. Timpul trecea, iar celor doi frați le-a sosit vremea însurătorii.

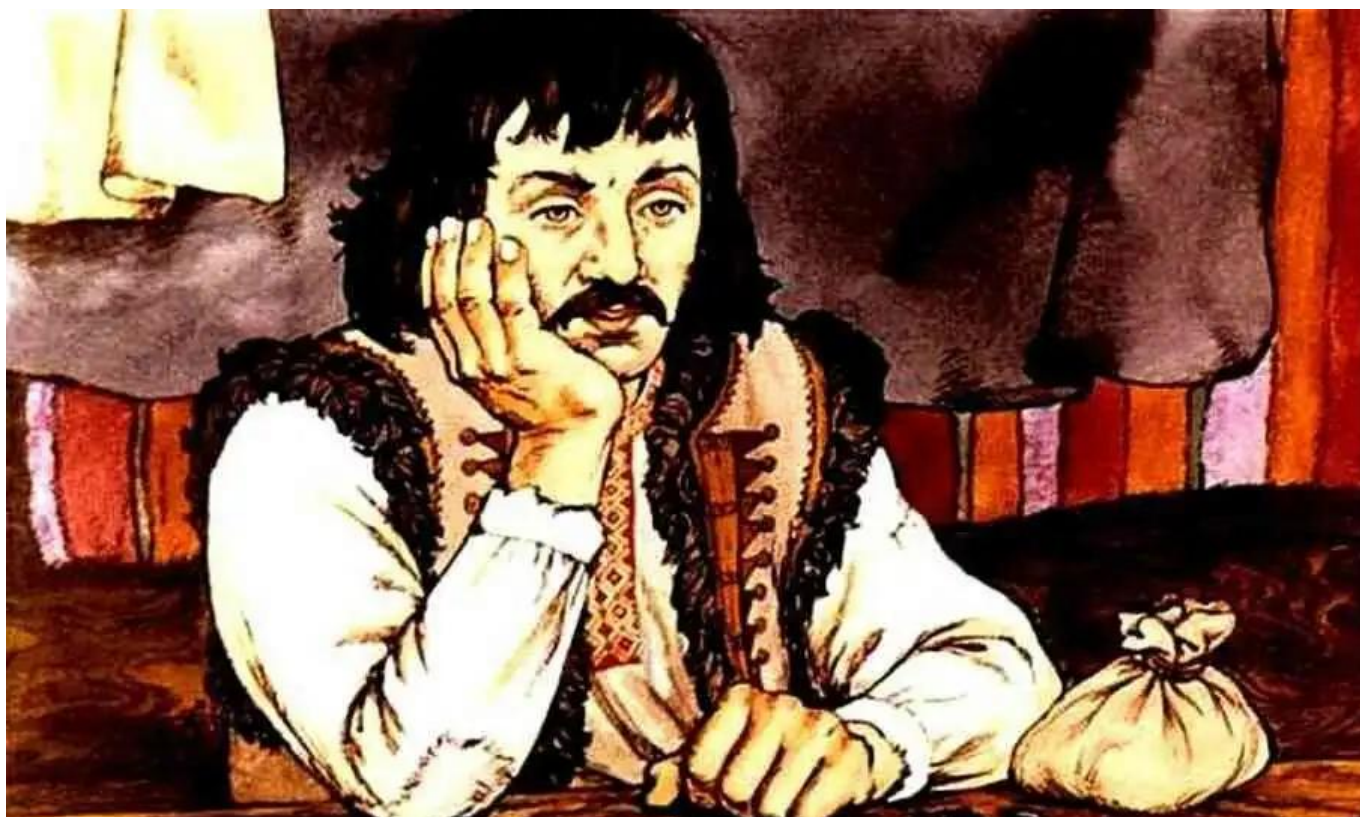
Primul dintre ei s-a însurat fratele cel mare. Omul și-a luat nevastă, și a adus-o să locuiască în casa bătrânească. Femeia era cam rea la suflet, însă îi aduse zestre frumoasă fratelui cel mare. Așa că acesta fu până la urmă mulțumit în sinea lui.

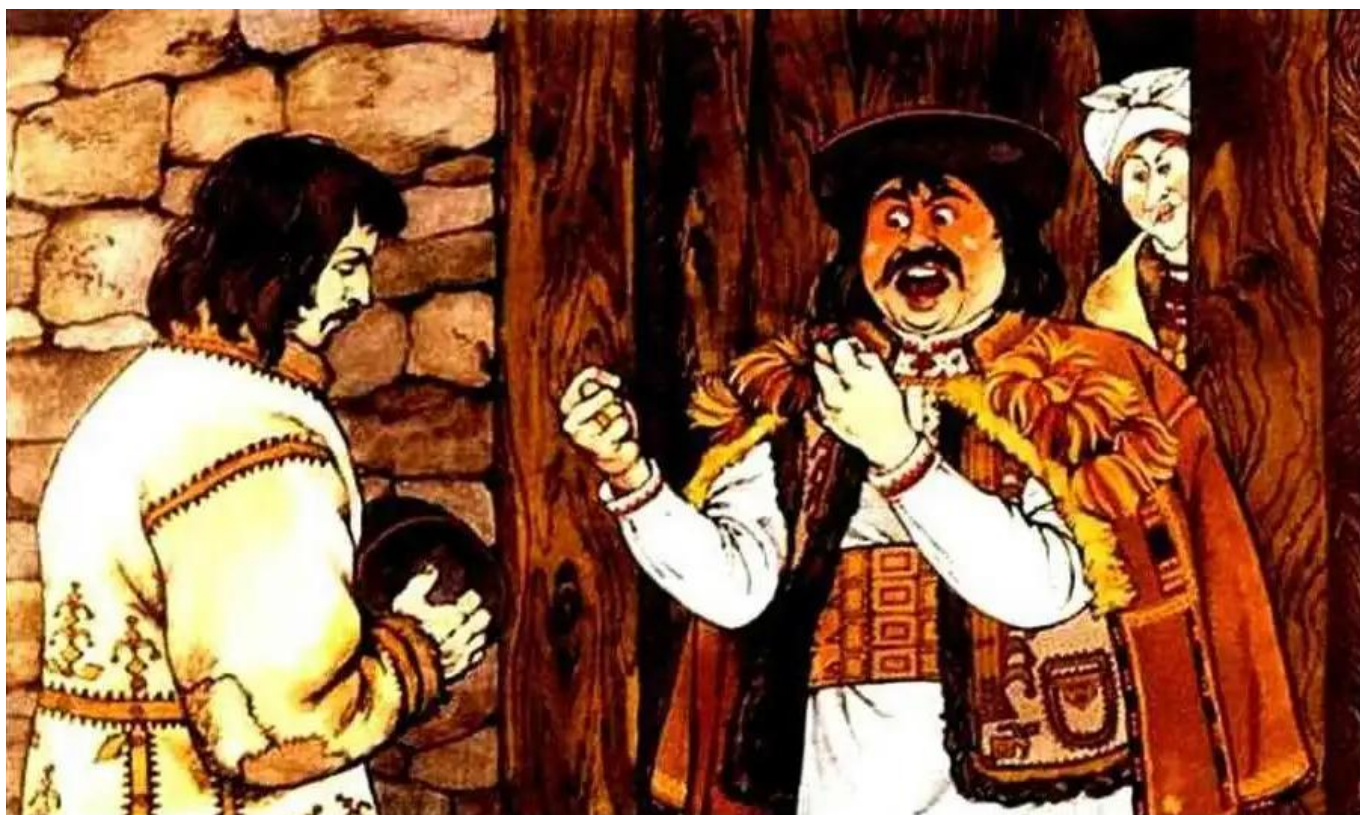
Nu după mult timp, fratele cel mic și-a găsit și el nevastă, și-a adus-o la rândul său în casa bătrânească. Fata era frumoasă și bună la inimă, în schimb nu-i adusese bărbatului ei altă zestre decât hărnicia brațelor. Cei doi munceau împreună zi de zi la câmp, în schimb, erau foarte fericiți.

Într-o zi, fratele cel mare, sfătuit de soția lui, îl alungă pe mezin din casa bătrânească. Fratele cel mare susținea că mezinul și nevasta-sa trăiau pe banii pe care îi primea el de zestre de la soția lui, ori acest lucru nu-i convenea deloc. Lucru total neadevărat, pentru că mezinul și nevasta-sa își câștigau singuri existența. Mezinul avea același drept ca și fratele mai mare să locuiască în casa bătrânească, însă, fiind bun la inimă, a lăsat de la el și a plecat cu nevasta-sa și și-au întemeiat propria lor gospodărie.

Dar lucrurile nu au mers așa de simplu, cum a crezut fratele cel mic. Cu banii strânși până atunci, abia și-a putut înjgheba și el o căscioară, unde să trăiască alături de nevastă-sa. Dar, după ce banii s-au terminat, sărăcia a prins a-și face tot mai mult simțită prezența în casa mezinului.

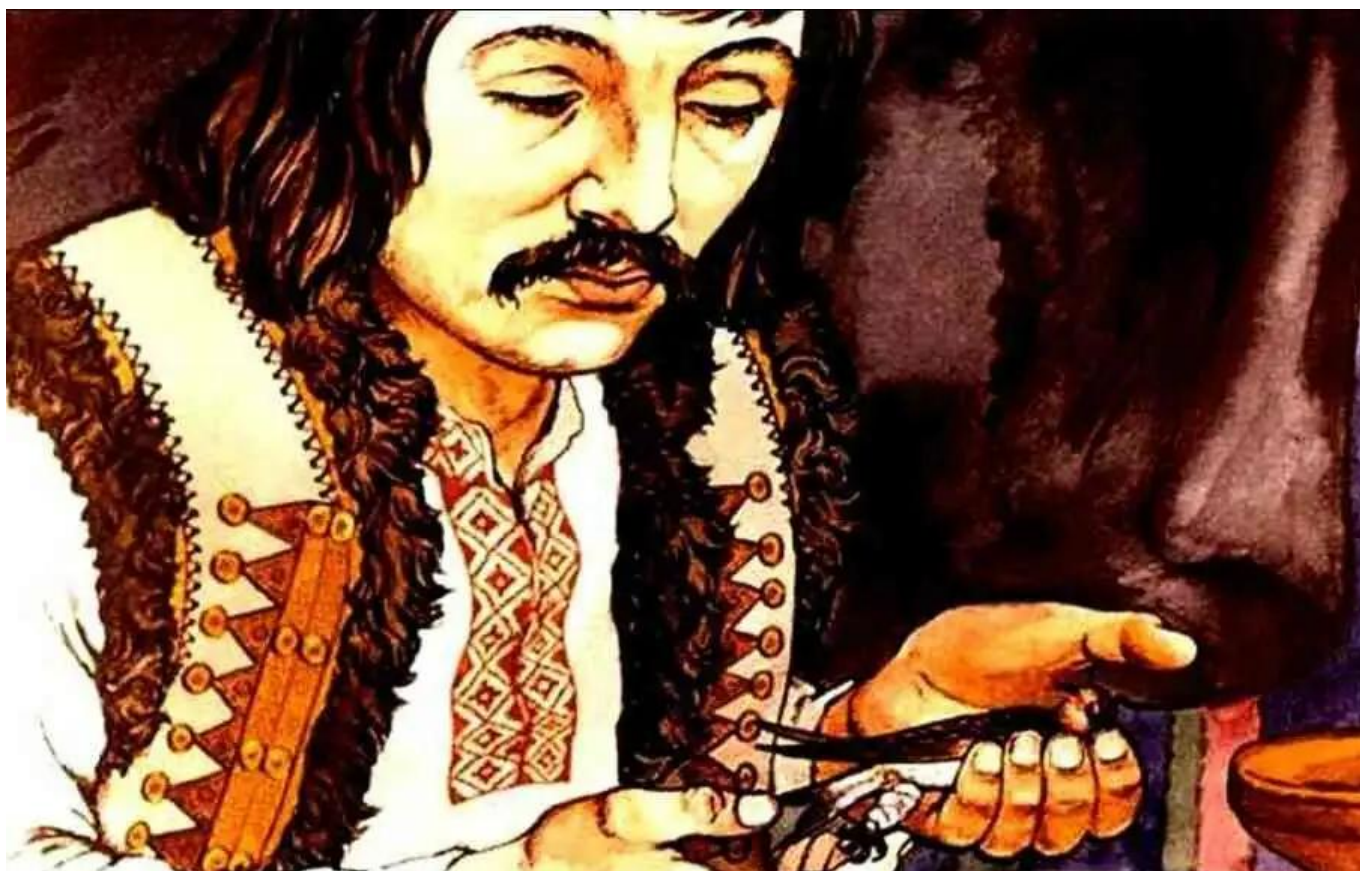
Mezinul a mers atunci la fratele cel mare, rugându-l să-l ajute cu ceva bani, până ce se va pune și el pe picioare, cât de cât. Apoi, avea să-i dea toți banii înapoi, căci era un om cinstit. Însă fratele mai mare nici nu a vrut să audă de rugămintea mezinului. Dimpotrivă, acesta l-a poftit ca de-acum înainte să nu-i mai calce pragul casei, căci, spunea el, îl făcea de rușine în tot satul.

Mezinul, ce să facă, s-a întors acasă la el, cu mâinile goale și sufletul sfărâmat. A muncit din răputeri alături de nevastă-sa, dar cu banii câștigați abia își puteau duce zilele de azi pe mâine. Mezinul a continuat însă să fie om bun la inimă. Când munca se isprăvea, stătea pe prispa casei și cioplea fluier. Fluierul, spunea el, aveau menirea să cânte mai bine ca orice alt instrument viața amărâtă a săracilor. Sub streșina casei mezinului se afla un cuib de rândunică. Puii rândunicii veneau mereu la omul nostru și se așezau pe umăr, căci îl simțeau că e bun la suflet. Omul se bucura în sinea lui de toate acestea și parcă avea și mai mult spor în ceea ce făcea.

Într-o zi, s-a iscat ca din senin un vânt turbat, care a smuls puii de rândunică din cuibul lor. Păsările au căzut la pământ, căci nu știau încă să zboare.

Mezinul a văzut toate astea și i s-a frânt inima de durere. A pus el puii la loc în cuib, însă unul dintre ei își rupsese un picior în urma căzăturii. Mezinul l-a luat în casă și l-a îngrijit cum a putut mai bine. În cele din urmă, puiul s-a vindecat.

În acest răstimp, puiul învățase să zboare. Omul i-a dat drumul, iar puiul s-a înălțat în văzduh, cât ai clipi. Apoi, a zburat înspre țările calde, căci era deja toamnă târzie.

În vara următoare, mezinul a avut o mare surpriză. Puiul de rândunică, pe care el îl îngrijise cu un an în urmă, s-a întors în cuibul de sub streășina casei lui. Omul putu să vadă că puiul crescuse mare între timp și ținea în cioc o sămânță de dovleac.

Rândunica se apropie de omul nostru și lăasă să-i cadă din cioc sămânța de dovleac. Mezinul se sfătui cu nevasta-sa și hotărâră să planteze sămânța în grădina lor, poate că dovlecii aceia erau dintr-un soi deosebit.

Sămânța rodi, vrejul se înălță, iar florile aparură și ele. Omul putu să constate că, într-adevăr, dovleacul acela era dintr-un soi nemaivăzut, pentru că după câteva zile, acesta crescuse destul de mult.

Când veni vremea culesului, pe vrej se aflau doar trei dovleci, însă aceștia erau uriași. Unul dintre ei crescuse chiar pe casa omului, iar acestuia îi era frică să nu cumva să i se dărâme acoperișul din pricina greutateii.

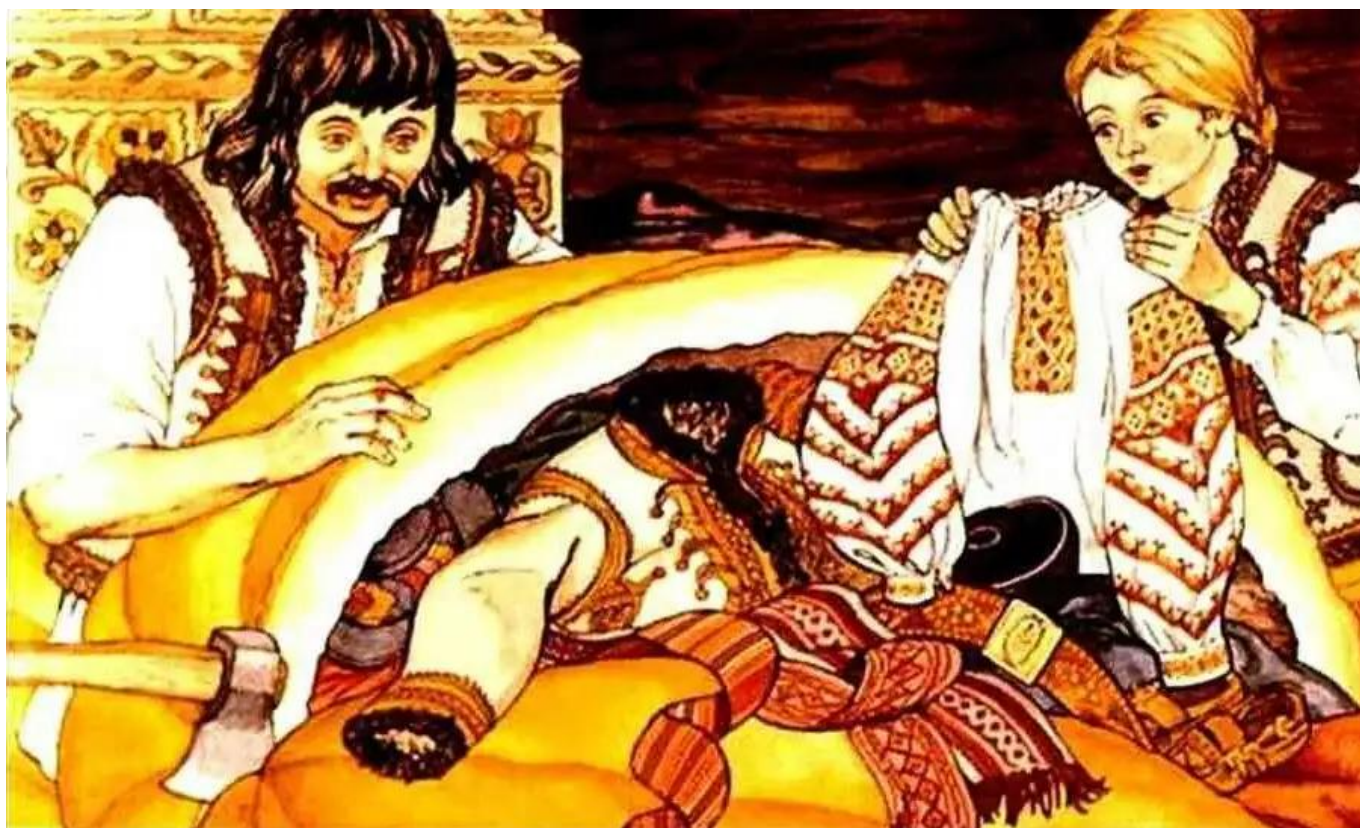
Până la urmă, mezinul și cu nevasta-sa tăiară dovlecii după vrej și începură să-i rostogolească în casă, pentru a-i desface mai apoi. Dovlecii erau așa de grei, încât cei doi soți se opinteau din răputeri să-i miște din loc.

Pe de altă parte, dovlecii erau așa de mari, încât abia încăpură pe ușa casei. Omul și nevastă-sa trebuiau să se folosească de ramura unui copac, pentru a crea pârgăia necesară manevrării lor.

Odată ajunși în casă, omul luă toporul și despică primul dovleac. Și, minune, acolo se aflau rostuite toate bunătățile de pe lume. Și chiar dacă luai din ele, dovleacul rămânea mai departe la fel de plin. Omul și cu nevasta-sa se bucurară peste măsură, căci din clipa aceea știau că au scăpat de sărăcie.

Veni rândul și celui de-al doilea dovleac să fie desfăcut. Acolo, altă minune, haine de toate felurile, care mai de care mai frumoase și mai dichisite. Și erau deopotrivă haine pentru mezin, cât și pentru nevastă-sa. Și chiar dacă le luai din dovleac, apăreau altele la rândul lor, de parcă acolo s-ar fi aflat toate hainele de pe pământ. Tare se mai minunară omul și cu nevastă-sa de această nemaivăzută ispravă.

Când și cel de-al treilea dovleac fu desfăcut, prinseră a se revărsa dinăuntru bogății cu nemiluita. Aur, argint, pietre prețioase, vase lucrate cu măiestrie; parcă toate comorile lumii se strânseseră acolo. Și chiar dacă le luai și le puneai deoparte, dovleacul rămânea mereu plin. Omul și cu nevastă-sa înțeleseseră că toți trei dovlecii erau fermecați. Rândunica i-a răsplătit așadar pentru binele primit în urmă cu un an, făcându-i cei mai bogați oameni de pe pământ.

De la o vreme, fratele cel mare băgă de seamă că mezinul o duce foarte bine la casa lui. Lucru de mirare, căci el îl știa un sărăntoc. Doar plecase de acasă cu câteva lucrușoare și abia își înjghebase un bordei. Omul o rugă pe femeie să treacă pe la cumănta-sa și să o tragă de limbă, ce și cum. Poate așa va afla ce s-a întâmplat cu adevărat de s-a produs această schimbare în traiul lor.

Femeia îi urmă sfatul, și poposi în casa mezinului. Acesta nu era acasă, așa că nevasta fratelui cel mare putea vorbi în voie cu cumnată-sa. Din una, din alta, nevasta fratelui cel mare aduse vorba despre schimbarea ce s-a petrecut peste noapte în casa mezinului. Căci nu trebuia decât să-ți arunci ochii în jur, ca să vezi odoare de preț la tot pasul. Nevasta mezinului îi povesti atunci cumnatei sale, despre întâmplarea cu puiul de rândunică și dovleci fermecați.

Cum auzi despre ce e vorba, femeia dădu fuga la bărbatu-său, și îi spuse la rândul ei cele ce aflate mai devreme. Ba, pe deasupra, cumnată-sa îi oferise în dar, la plecare, o casetă maiestrit lucrată în lemn, plină ochi cu bani de aur și argint. Omul se minună peste fire, dar se gândi că și peste el poate da asemenea noroc.

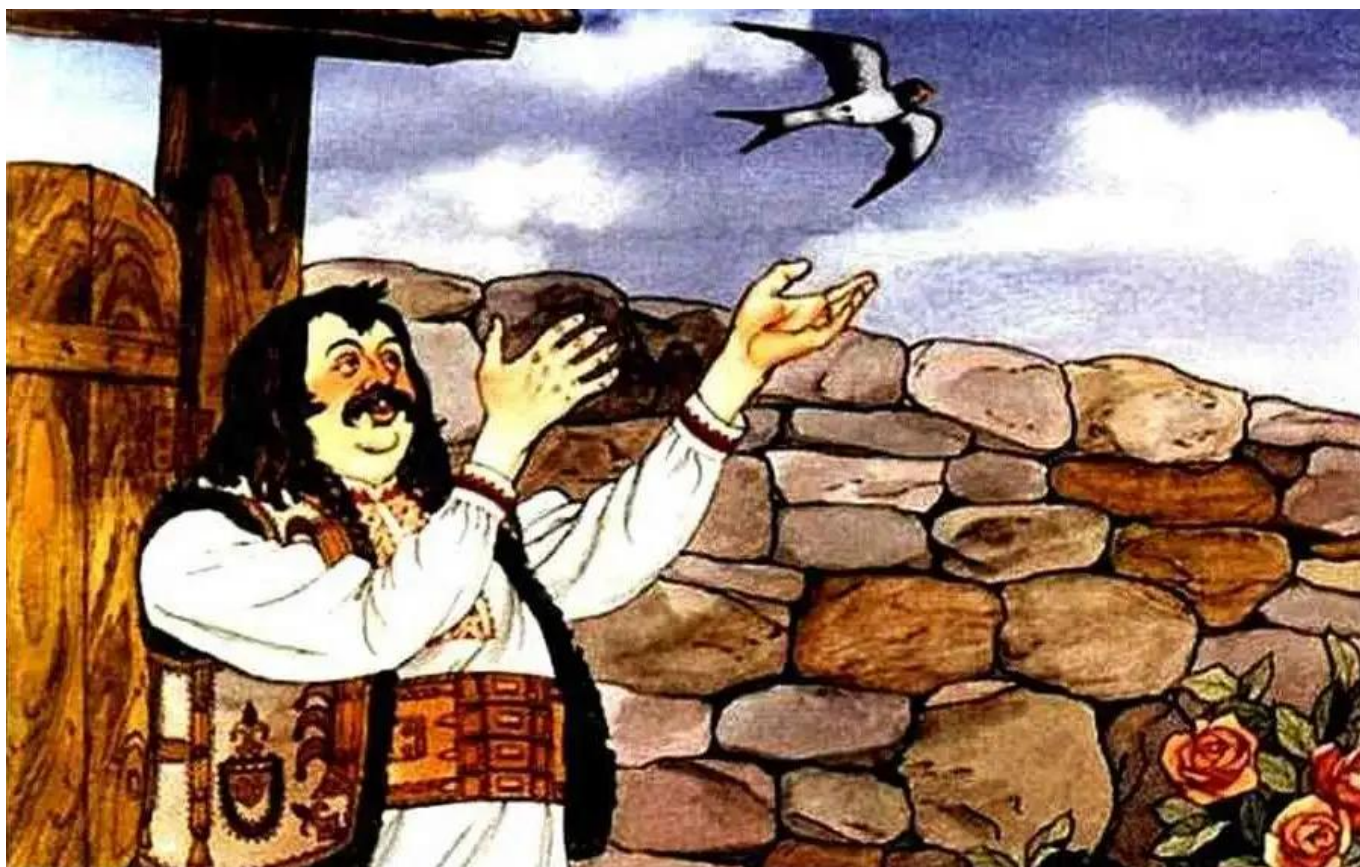
Fratele mai mare merse sub streșina casei lui și văzu că acolo exista un cuib de rândunici.

Omul luă un par și scutură cuibul, iar puii căzură de acolo unul câte unul.

Doi dintre ei nu pățiră nimic, însă al treilea își sfărâmă un picior. Fratele cel mare se bucură că poate repeta la rândul lui istoria mezinului, așa că luă puiul și-l îngriji, până ce acesta se vindecă.

Apoi, foarte mulțumit, lua puiul și îi dădu drumul să zboare spre țările calde. Puiul se înălță în văzduh și se făcu nevăzut în depărtare.

Anul următor, puiul de rândunică, acum crescut mare la rândul lui, veni în dreptul fratelui cel mare și lăsa să-i cadă din cioc o sămânță de dovleac. Omul se bucură, căci sămânța era strălucitoare ca aurul.

Numaidecât, fratele cel mare și nevastă-sa săpară o groapă în grădină, și plantară sămânța de dovleac.

Apoi, omul veghe zi și noapte, ca să vadă ce minunăție îi va aduce norocul. Sămânța rodi, vrejul se înălță, iar florile răsăriră și ele.

Apoi, apăru pe vrej și dovleacul. Era doar unul singur, însă creștea mare de tot.

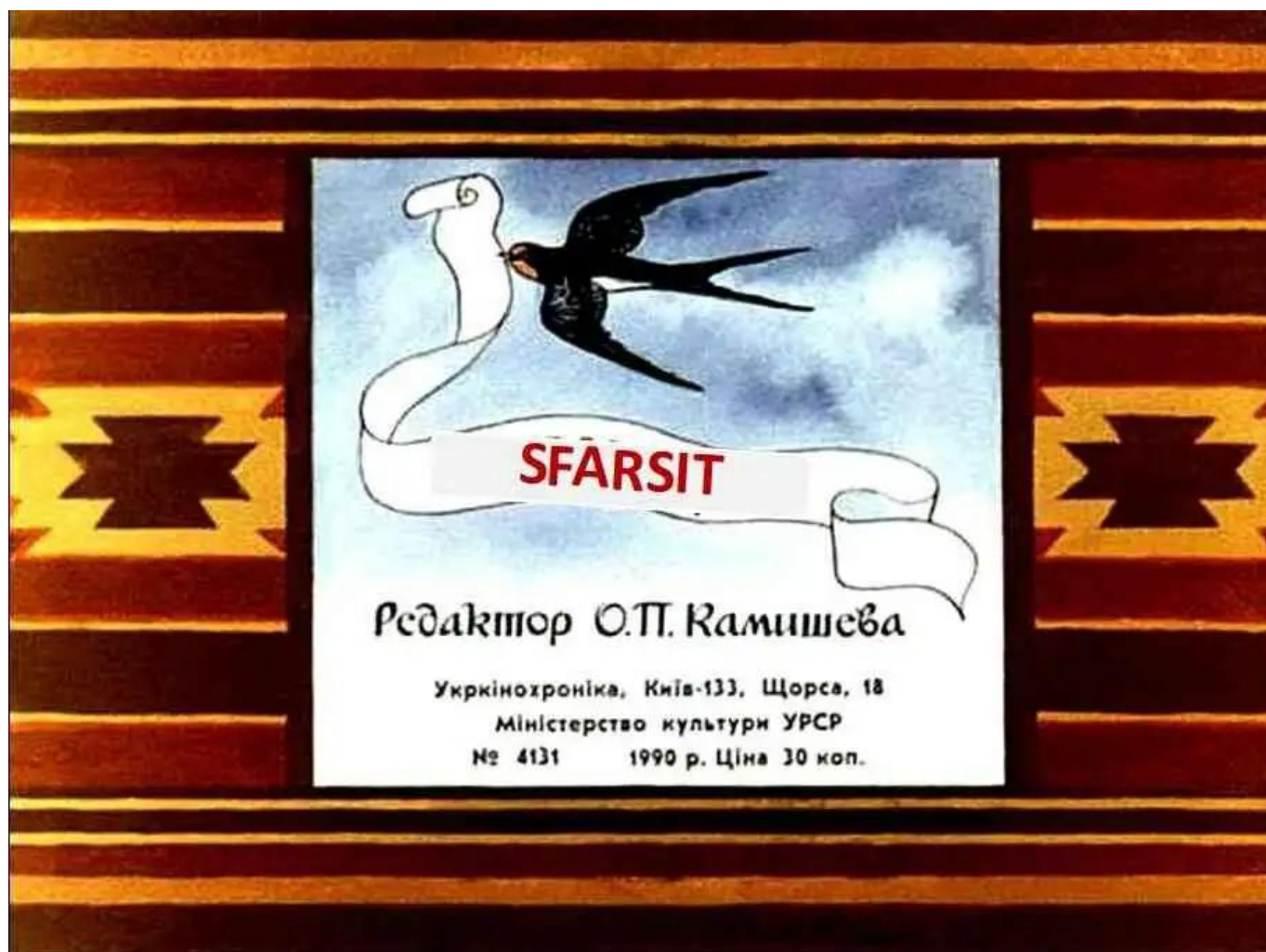
Omul nu mai plecă de lângă el, căci își dorea să vadă cu ochii lui cum dovleacul crește de la o zi la alta, făcându-se tot mai mare și mai strălucitor. Când dovleacul se opri din crescut, omul se chinui cu greu să-l aducă în casă.

Apoi, scoase toporul și despică dovleacul în două. Însă din dovleac se înălță flacăra unui foc, care arse din temelii casa fratelui cel mare, împreună cu toate cele care se aflau în ea.

Din pârjolul acela, nu a scăpat decât fratele cel mare și nevastă-sa. Însă acum erau amândoi săraci lipiți pământului și speriați de moarte de cele întâmplare mai devreme. Cei doi au pornit-o în lumea largă, gândindu-se că poate își vor găsi până la urmă norocul. Și nimeni nu i-a mai văzut de atunci.

SFÂRȘIT